

[Robert Pedersen]

også i dette land, at den tredje verden, de såkaldt uforpligtede lande, optræder med en større selvfølelse end tidligere. Jeg tror godt, vi kan græde tørre tårer over den kendsgerning, at den situation, hvor det var stormagterne, der dominerede det internationale billede, er ved at blive afløst af små landes aktive deltagelse, måske trang til at hævde sig selv. Det i sig selv er et lykkeligt og godt billede. Det er ikke bare i sikkerhedsrådet, på den politiske arena, men også i FNs bestræbelser på at løse denne klodes økonomiske problemer, jeg tænker i retning af den nye økonomiske verdensorden, og jeg tænker især på de afledede opgaver i retning af, at vi som et rigt land i stigende grad må støtte u-lande.

Vi yder nu en støtte, vi kan være bekendt. Det er ikke en støtte, som er uden kritik, men socialdemokraterne vil vende sig mod dem, der ønsker, at vi skal afstå fra dette økonomiske engagement for at hjælpe de dårligt stillede. Vi må også hæve en advarende røst mod de kredse, der hævder, at u-landshjælp ubetinget skal have en gavnlig erhvervsmæssig virkning i vort eget land. Hovedmotivet i u-landshjælpen bør være den humanitære, den moralske pligt, vi har til at leve op til menneskerettighedserklæringerne. Jeg tror, at vi kan konstatere, at vi har fået megen goodwill på den indsats, vi her har ydet.

I forbindelse med omtalen af De Forenede Nationer synes jeg også, jeg ved denne lejlighed skylder tinget på vegne af den socialdemokratiske gruppe at gratulere hr. Poul Hartling og venstres gruppe, fordi hr. Poul Hartling foreløbig er indstillet til en høj plads under FN. Jeg skal ikke trække skindet af, før bjørnen er skudt, men vi håber, der er gode chancer for, at hr. Poul Hartling får den stilling, og jeg anser den egentlige nordiske opbakning som et godt bevis på, at de andre nordiske lande har følt, at hr. Poul Hartlings fortjenstfulde arbejde på nordisk basis gør ham berettiget til en bred opslutning.

Den tredje hovedhjørneste er, at vort medlemskab af NATO er en vital del af dansk udenrigspolitik. Dette er ikke tiden og stedet og lejligheden til at tage den gamle NATO-diskussion op, men jeg synes, at vi, der har hævdet, at dette medlemskab og dette engagement var rigtigt, i dag med større styrke end tidligere kan hævde, at det var en

rigtig kurs, Hans Hedtoft slog ind på, da han i 1949 arbejdede for, at Danmark skulle være medlem af NATO.

Der er faktisk sket en afspænding mellem Øst og Vest. Konferencen om sikkerhed og samarbejde, hvor vores udenrigsminister gjorde en fortjenstfuld indsats, ikke mindst ved kurv 3, og de resultater, vi har kunnet notere i den senere tid, især i forholdet mellem de to stormagter, og forlydenderne om, at en ny aftale om strategiske våben ligger lige for, gør det rigtigt at sige, at NATO-samarbejdet er rigtigt, og at Danmark skal være uhyre forsigtig med at ændre sin kurs i så henseende. Det har også fået en større opbakning, og der er ingen tvivl om, at når modstanderne begrænser deres kritik til f. eks. kritikken af indkøbene af F-16 flyene, så er det, fordi de må søge tilflugt i ikke særlig fornuftige økonomiske argumenter for ligesom stadig væk at kunne holde anti-NATO-stemningen ved lige.

Den fjerde hovedhjørneste er, at Danmark jo er medlem af EF, om hvilket vi senere skal have en debat. Jeg skal bare begrænse mig til at sige, at selv om mange kredse måske føler, at EF-medlemskabet økonomisk ikke har haft de virkninger, som man havde håbet, nemlig at bevare højkonjunkturen, så tyder de tal, vi har for vor eksport til EF-området både for landbrugs- og for industrivarer, på, at vi ville være meget ilde farne, om vi ikke havde været medlem af EF. Jeg tror, at man uden at overdrive kan påstå, at vi ville have mistet eksport af landbrugsvarer i en størrelsesorden mellem 5 og 7 mia kr.

Må jeg endelig sige, at det, der især har tiltrukket opmærksomheden og været begrundelsen for denne redegørelse fra udenrigsministerens side, har været spørgsmålet om vore bilaterale forhold, vores engagement i problemer uden for vore egne nære grænser. Nogle har med skepsis, andre har med bekymring spurgt, om de Mellemøstenerklæringer, som udenrigsminister K. B. Andersen har været med til at vedtage på nordisk plan og på EF-plan, og som stemmer meget godt med præsident Carters erklæring om Mellemøstenproblemet og den aftale, der ligger mellem Sovjetunionen og Amerika, skulle være udtryk for en ny udenrigspolitisk linje i forholdet til Mellemøstenproblemet. Det er det ikke. Det, der under skiftende regeringer